

виждала — тихо заговори тя и чувствувайки, че я изоставят силитѣ ѝ седна на трикракия столъ.

— Ехъ, какъ ще ме видите. . . Пратиха ме въ Шуменъ после на границата, а отъ тамъ направо срещу врага и нему си оставихъ лѣвата ржка. . . — и съ нѣ какво усилие той подсвирна и додаде: Сждба. . . така било решено, така станало. . . А вие учителка, учите?

— Какво да правя? Подържамъ кжща, убиха братъ ми — и тя не можа да продължи, ридания разстърсиха слабичко ѝ анемично тѣлце.

— Моля ви се не плачете. . . Братъ ви нѣма да се върне. . . Па тамъ, който остана на бойното поле се отърва отъ нови мъжки, отъ нови и по непоносими страдания. . . Не плачете. . . Така отредили орисницитѣ. Като съмъ живъ, та каква полза. . . Скитамъ се отъ село на село и душата по-силно и по-силно се потиска отъ общитѣ страдания, за които нѣма нито цѣръ, нито пъкъ утѣха. Сега азъ съмъ плакалникътъ. . . Всички до менъ идатъ, до менъ се оплакватъ, отъ менъ искатъ. Все въ погона иматъ повече довѣрие, отколкото въ кметскитѣ имена и въ администрацията на дѣда Радославова. . . Здрави и прави хора, оставени изъ селата и градоветѣ, а болнитѣ и недѣгавитѣ сж пратени на война. . . По дяволитѣ! . . . Да оставимъ всичко това. Войната не е нищо друго освенъ анархия, отъ която ще пострадатъ ония, които сж най-искрени и лесно уязвимитѣ.

— Оставете тия тѣжни работи. . . Станете, госпожице, да отидемъ въ аптеката — казахъ азъ и я хванахъ подъ ржка. Аптеката се помѣщаваше въ общинското управление. Тамъ вече чакаха нѣколко жени съ болни деца. Каквото имахъ, дадохъ имъ, посѣветвахъ ги и тѣ си отидоха съ вѣра, че дечицата имъ ще оздравѣятъ. Привързахъ раната на войника, следъ това подновихъ съ чиста превръзка отрѣзаната ржка на подпругичика, който все чувствувалъ усѣтъ на движение въ своитѣ изгубени прѣсти.

— Ехъ, да може да се направи това което направихте съ баща си тукъ и въ повече отъ селата, нѣма да има: нито. незадоволство, нито пъкъ войната ще се усѣти. Само, когото парни, той да му мисли. . .